

Balkonobservaties

(voor Burendag 24-9-2016)

Afgelopen zomer – als u dit leest is het inmiddels herfst – stond of zat ik, wegens omstandigheden die ik nu niet ter sprake zal brengen, meer dan gemiddeld op of bij mijn balkon. Eigenlijk continu. Ik leefde in mijn keuken. Mijn keuken is klein maar fijn. Ik heb een krukje en een uitzicht om “u” tegen te zeggen. Ik zag bomen, wolken, meeuwen en duiven, de zon en maan komen en gaan, de enorme hijskraan in de binnenstad als een speelgoedje in de verte en ... mijn overburen.

Zo was daar, opeens, de onderbroekenbalkonman. Op gezette tijden, maar soms ook onverwachts, stond hij op zijn balkonnetje te staan, in zijn onderbroek. Of zwembroek (ik durfde het niet aan mijn verrekijker erbij te pakken). Mijn eerste reacties waren niet onverdeeld enthousiast. Ik vond het wat vreemd. Niet vies of ongepast; het was immers warm, erg warm, en ook al stond hij buiten nogal in het zicht, hij was natuurlijk gewoon thuis. Na verloop van tijd begon ik de onderbroekenbalkonman te waarderen. Hij durfde wat ik niet durfde, hij trok zich mooi niks aan van wat men van hem dacht – hij trok sowieso weinig aan. De onderbroekenbalkonman had ballen in zijn (te krappe) broekje. Hij heeft zijn appartement verkocht. Ik ga hem missen.

Dat de onderbroekenbalkonman een bron van inspiratie was, bleek uit het feit dat hij, weer opeens, een maatje had. Zijn buurman op het aanpalende balkonnetje ging ook in zijn onderbroek in de open lucht staan. Ze raakten al snel aan de praat. Blijkbaar vindt “male bonding” tussen onderbroekenbalkonmannen van nature rap plaats. Drie keer, ik heb geturfd, voegde zich nog een man in onderbroek bij het gezelschap. Sindsdien beschouw ik drie onderbroekenbalkonmannen op rij als een klavertjevier.

En zo waren daar, uiteraard opeens, Statler en Waldorf, die ouwe mannetjes van The Muppet Show, echter zonder balkonloge, maar mét ieder een hond. Op gezette tijden, maar soms ook onverwachts, ging de ene op een tuinstoel op het grasveldje zitten om zijn hond te laten uitrazen. Binnen vijf minuten kwam de andere erbij zitten. Zij maakten een praatje, hun honden speelden met elkaar. Waldorf had zo’n werpding om een tennisbal met een mooie boog ver weg te kunnen gooien zonder al te veel kracht te hoeven zetten. Op een dag had Statler ook zo’n gadget. De honden waren door het dolle heen. Ik ook. Ik heb geen hond, maar wil wel zo’n wegwerpapparaat (ze zijn verkrijgbaar bij de Action voor nog geen euro, inclusief tennisbal). Als het té warm was, plantten ze (de mannetjes, niet de honden) een parasol in het gemeentetuintje. Ik wilde erbij gaan zitten, maar ik had last van schroom – en ik heb geen hond, dus voelde ik me ietwat “kaal,” als het ware. Het wordt kouder en ik vermoed dat hun ritueel samen met de zon zal gaan verdwijnen, althans voor een tijdje. Ik ga ze missen, Statler en Waldorf. En hun honden.

En zo heb ik honderden observaties meer gemaakt afgelopen zomer, maar ik wil het over mijn eigen burens hebben. Excuses voor deze abrupte en expliciete overgang.

Ik ken ze niet, punt. Mijn appartementencomplex telt acht appartementen, 1,5 bewoner(s) per unit, in totaal lopen er vier honden en vijf katten rond. Van de helft van de menselijke bewoners weet ik hun voornaam niet; alle achternamen staan op de acht brievenbussen. Tegen iedereen heb ik wel ‘ns vriendelijk gedag gezegd, met sommigen heb ik wel ‘ns een praatje gemaakt, maar ik kan hun levens niet in mijn hoofd invullen omdat ze buiten mijn blikveld wonen – ze wonen niet tegenover me, maar onder en naast me. Het beste “ken” ik mijn directe onderbuurman. Hij houdt van voetbal, hij is Ajax-fan, en zijn muzieksmaak is de mijne niet. Je kunt dit

geluidsoverlast noemen, ik spreek liever van een indirecte kennismaking.

Eigenlijk is deze afstandelijkheid vreemder dan bijna-bloze mannen op balkonnetjes. Ik ben er nog niet uit hoe het komt of aan wie het ligt – overigens zonder met een beschuldigende vinger te wijzen. Ik bel niet bij mijn burens aan, maar zij doen dat ook niet bij mij. Zo kun je natuurlijk wachten tot je een ons weegt. Als je thuis bent, is het iedere dag Burendag. Maar als niemand bij elkaar aanbelt, is het alsof die burens er niet zijn. Willen we dit? Gaat het gezegde “Beter een goede buur dan een verre vriend” niet op? Het houdt me bezig. Ik woon al zo’n zes jaar waar ik woon. Het voelt alsof ik te laat ben, net zoals je iemand in juni geen Gelukkig Nieuwjaar meer wenst. Maar misschien heb ik het mis. Ik hoop van wel.

Natuurlijk zijn er ook genoeg goed bevriende burens, maar, zeker in grotere appartementencomplexen en torenhoge flats, wil vervreemding of onverschilligheid nog wel ‘ns de kop opsteken. Gelukkig is er dé Burendag. Om kennis te maken met elkaar, om samen over grotere zaken zoals eenzaamheid, onverdraagzaamheid, onwetendheid en uiteraard het weer (bij) te praten. Ik bedacht me ook dat de onderbroekenbalkonmannen en Statler en Waldorf vast een bijnaam voor mij hebben verzonnen. De Keukenman. Of De Balkonroker. Of De Gluurbuur. Maar mijn naam is ...

Wars van Lezel